

ת"פ 17358/04/17 - מדינת ישראל נגד ענאן חמדי

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 17358-04-17 מדינת ישראל נ' אבו חמדי
תיק חיצוני: 127880/2017

בפני	כבוד השופטת אליאנא דניאלי
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיב	ענאן חמדי

החלטה

בפניי בקשה להורות על חילוט רכב מסוג מאזדה, ל.ז 40-774-61, אשר נטען כי שימש את המשיב בביצוע העבירות בהן הורשע.

המשיב הודה בפניי בעובדות כתב אישום המתוקן, בביצוע עבירות של נהיגה פוזת של רכב, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, ונהיגה ללא רישיון נהיגה, אותו מעולם לא הוציא (אף שהרכב בו נהג נמצא בבעלותו).

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 22.3.17 ישב המשיב ברכבו במושב הנהג, בשולי כביש 444. כוח משטרה ברכב לא מזוהה הנושא פנס כחול מהבהב, כרז למשיב "משטרה", שעה שהשוטרים לבשו בגדים אזרחיים וחבשו כובעי זיהוי. המשיב הבחין בכוח המשטרה, החל בנסיעה פרועה, עקף את ניידת המשטרה, עלה על גבעת עפר והמשיך בנסיעה פרועה.

באותה עת, שוטרים שהיו בקרבת מקום בניידת אחרת, שמעו את המתרחש, ירדו מהניידת וצעדו לכיוון הנתיב הנגדי. ואולם המשיב לא נענה להוראות השוטרים, נסע בנתיב הנגדי, עקף רכבים, ובהמשך ביצע פניית פרסה וחזר על עקבותיו. הוא המשיך בנסיעתו תוך שהוא מסכן את השוטרים, ובתגובה השוטרים, אשר חשו סכנה לחייהם ולחיי הסובבים, ירו ירי מבוקר לעבר גלגלי הרכב, אך המשיב האיץ את נסיעתו, תוך שהוא חולף על פני השוטרים וממשיך בנסיעתו, עד שניידת משטרה חסמה את כיוון נסיעתו.

בשל מעשים אלו ציינה המבקשת בכתב האישום, כי תבקש לחלט את הרכב, אשר שימש לביצוע העבירות בהן הורשע המשיב, מכח סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)(נוסח חדש), התשמ"ב-1982, ככל שיורשע המשיב במיוחס לו.

נוכח העובדות בהן הודה המשיב, אין חולק כי הרכב שימש לביצוע העבירות בהן הורשע. לפיכך ניתן על פי הפקודה להורות על חילוט הרכב - הן במסגרת גזר הדין והן על פי עתירה נפרדת מטעם המאשימה.

בקשת החילוט צוינה כאמור מלכתחילה בכתב האישום, אולם הצדדים לא התייחסו לבקשה זו בטיעוניהם לעונש. רק לאחר מתן גזר הדין, משעתרה ב"כ המשיב להורות על החזרת הרכב ו-4000 ₪ אשר נתפסו על המשיב, ביקשה המבקשת להגיב בכתב לבקשות אלו.

תגובת המבקשת היא למעשה הבקשה נשוא החלטה זו. בבקשתה טענה כי בשים לב לתכלית החילוט, למהות העבירות שבוצעו, לחומרתן, לזיקה שבין ביצוע לבין הרכב, ולתוצאות העבירות, הרי שמן הראוי להורות על חילוט הרכב.

המשיב טוען מנגד לשיהוי בהגשת הבקשה, שכן מן הראוי היה שהבקשה לצו חילוט תוגש טרם גזר הדין, בשלב הטיעונים לעונש. נטען כי סוגיית החילוט לא עלתה בשלב כלשהו טרם בקשתו להורות על החזרת התפוסים, ובכלל זה לא עלתה הסוגיה במהלך המגעים שבין הצדדים, מגעים אשר הביאו לתיקון כתב האישום ולסיום ההליך.

כן נטען כי החוק אינו קובע חזקת חילוט אלא מותיר את שיקול הדעת בידי בית המשפט. המשיב מוסיף וטוען כי הרכב נושא בקשה זו אכן רשום על שמו, אך הוא אינו נוהג ברכב, וזה משמש את בני משפחתו לצורכי עבודתם.

דין והכרעה

בהתאם להלכה הפסוקה, חילוט חפצים ששימשו לביצוע עבירה הינו בסמכות בית המשפט, ויש בו משום ענישה חינוכית, על מנת שיידע העבריין מה סופו של כלי אשר שימש לביצוע עבירה.

בחינת התנאים לשם ביצוע החילוט מלמדת כי המשיב עומד בתנאים אלו - לא נטען ע"י המשיב כי תפיסת החפצים לא נעשתה כדין, אין חולק כי המשיב הוא בעלי החפצים, ועניינו בהרשעה שעניינה במעשה עבירה אשר נעשה באמצעות החפץ או לגביו (ר' ת"פ (ב"ש) 9050-05-10 **מדינת ישראל נ' ביצוק** (פורסם בנבו, 06.05.12)).

יוטעם, כי אין בידי לקבל במסגרת החלטה זו את טענת המשיב בכתב, לפיה הרכב שימש את בני משפחתו. זאת, משהדבר לא נטען ע"י המשיב בעצמו בפניי, ולא הובאו ראיות לתמוך בטענה זו. לפיכך, הנחת המוצא העובדתית היא כי המשיב הוא בעלי הרכב - הן מבחינה רישומית והן באופן מהותי.

בהתאם לפסיקה, בבוא בית המשפט להחליט בסוגיית החילוט, עליו לאזן בין האינטרס הציבורי שבמניעת ביצוע עבירות לבין הפגיעה בזכויות הקניין של בעלי הרכב - הוא המשיב (ר' בעניין זה בש"פ 555/07 **יחיא נ' משטרת ישראל** (פורסם בנבו, 06.03.07)).

בבקשתה מודה המבקשת כי מוטב היה לו היתה מציינת את עתירתה לחילוט במסגרת הטיעונים לעונש, ואולם מפנה

היא בטעוניה לפסיקת בית המשפט העליון, במסגרתה נקבע כי בעצם הגשת הבקשה המאוחרת לחילוט, אין כדי לשמוט את הקרקע תחת היעדרות לבקשה.

באיזון האינטרסים האמור בין זכותו הקניינית של המשיב לבין האינטרס הציבורי, נמצא כי המבקשת עותרת כיום למתן החלטה הנושאת בחובה פגיעה כלכלית משמעותית (יוטעם כי הצדדים לא התייחסו בטעוניהם לשוויון של הרכב, ואולם הנחת המוצא היא כי לכלי רכב באשר הוא יש ערך כלכלי לא מבוטל).

עוד נמצא, כי המבקשת לא עתרה בטיעוניה להשתתף קנס על המשיב, ומכאן שלא סברה בעת טיעוניה לעונש כי יש מקום לפגוע גם בכיסו של המשיב.

דרך המלך לעתור לחילוט חפצים, הינה במסגרת טיעוני הצדדים לעונש. מן הראוי כי כך תפעל המבקשת, שכן ההחלטה אם להשית על נאשם עיצום כלכלי משמעותי הינה חלק משיקולי בית המשפט שעה שהוא גוזר את הדין, וככלל על גזר הדין לכלול את כל הרכיבים הרלוונטיים. לפיכך, הגשת בקשה לחילוט לאחר מתן גזר הדין צריכה להיות היוצא מן הכלל (ר' לענין זה את ע"פ 1000/15, אשרף אבו אלחווה נ' מדינת ישראל). ודאי כך שעה שהבקשה באה לעולם נוכח בקשת המשיב להורות על החזרת חפציו לרשותו.

אין חולק כי המשיב פעל בעת ביצוע העבירות באופן בוטה, פורע חוק ומסכן חיים, עת נהג מבלי שקיבל רשיון נהיגה, וסיכן את חיי השוטרים וחיי אחרים. עם זאת, התחשבות בחומרת מעשי המשיב ובערכים המוגנים בהם פגע, נעשתה בעת גזירת דינו של המשיב, ובהתחשב במכלול נסיבותיו האישיות של המשיב.

אשר לכסף שנתפס, יובהר כי בטיעוניה הכתובים התייחסה המבקשת לחילוט הרכב בלבד, ולא ייחדה נימוק כלשהו לחילוט המזומן. נוכח דברים אלו, איני מוצאת מקום להורות על חילוט הכסף. יובהר עם זאת מעבר לצורך, כי הנימוקים באשר לאי ההצדקה שבחילוט הרכב בשלב זה, יפים גם לענין הבקשה להורות על חילוט הכסף.

נוכח מכלול הנסיבות המתואר, ולאחר ששקלתי את מכלול השיקולים הרלוונטיים, הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להורות בשלב זה על חילוט התפוסים, ולפיכך נדחית הבקשה.

הכסף שנתפס והרכב יוחזרו למשיב בתוך עשרה ימים ממועד החלטה זו.

לבקשת המשיב יוחזר לו כספו באמצעות באת כוחו.

המזכירות תשלח העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ג אב תשע"ח, 25 יולי 2018, בהעדר הצדדים.